

דורי מנור*

רנטגן של גורל / Radiographs of fate

מקור מול תרגום

תרגום לאנגלית: רונן סוניס

A Mother

To Nurit Peled-Elhanan,
In memory of Smadar

אם

לנורית פלד-אלחנן,
לזכר סמדר

Smadari, there are hours that are hers.
Like getting up at six o'clock, for instance,
No taste under the tongue, nor any prayers,
These hours are mere silence, forced and
distant.

To come into the kitchen and to bother
A stove, an egg, a cup of coffee, two.
To know that there's no cure, that there's no
other

Way but to check how green the garden
grew,

Because the other day the mums have died,
And this is more than anyone can bare.
To sow without a joy, to reap dry-eyed – –
Smadari, all these times belong to her.

סמַדַּרִי, יש שעות שהן שלה.
לקום בשש בבקר, למשל,
בלי טעם בלשון ובלי תפלה,
שעות שהן רק שקט מְחָשֵׁל.
לגשת למטבח ולהטריח
כירים וביצה וכוס קפה,
לדעת שאין דרך להבריא, אך
לבדק אם הפריחה עלתה יפה,
כי רק אתמול נבלה הכריזונטמה,
ואי אפשר לסבל שהיא נבלה.
לזרע בלי שמחה, לקצר בלי
דמַע – –
סמַדַּרִי, יש שעות שהן שלה.

* שירי דורי מנור לקוחים מספרו "אמצע הבשר" שראה אור בהוצ' מוסד ביאליק והקיבוץ המאוחד.
תרגומיו של רונן סוניס רואים כאן אור לראשונה.

"Because he thought he was so beautiful",
 The woman told her boy at the museum,
 Admiring there a youth beside a pool
 Who dived into a rustle – but to see him
 Was for the boy a tumult. Soul and Solid
 United as reeds whirled and windpipes
 gaspd,
 And all the while his mother watched him,
 stolid.
 Forgetting her, he then reached out and
 grasped
 The center of his flesh, that now felt firmer
 Then ever, while his blood began to pull,
 Closing a wound with its relentless
 murmur –
 Because he thought he was so beautiful.

"מרב שהוא חשב שהוא יפה",
 המתיקה במוזאון האשה
 לבנה, כשראתה אותו צופה
 בעלם הנופל לתוך אושה –
 אף הוא כבר התנהל אל מערבלת
 הגמא. קני הסוף והנשימה
 היו בו לאחד, ובלי לשאל את
 אמו המתבוננת בו טמומה,
 הושיט את כף-ידו ללפת את אמצע
 בשרו שעד היום היה רפה,
 וחש כיצד הדם סוכר בו פצע,
 מרב שהוא חשב שהוא יפה.

I saw a train of bowing cypress trees
 Aghast in the Mistral that blows of late.
 I saw their nodding heads whose
 symmetries
 Are radiographs and flowcharts of our fate.
 Each cypress tree stood guard by the austere
 Sarcophagi (in Greek: "the eaters of
 The flesh", a live report), each drove its
 spear
 Deep into time. Oh, I was making love.
 No other words will do, for words can hardly
 Describe elation. Senses breaking free
 Cleared new escape routes through my
 living body – – –
 I felt the soul of every cypress tree.

רָאִיתִי אֶת שִׁירַת הַבְּרוּשִׁים
 כּוֹרַעַת תַּחַת רוּחַ הַמִּסְטְרָל.
 רָאִיתִי אֶת רֹאשָׁם, שֶׁהוּא תְּרָשִׁים
 זְרִימָה וְלוֹחַ רִנָּטָן שֶׁל גּוֹרֵל.
 וּבֵין הַסְּרָקוֹפָגִים (בִּיוֹנִית:
 "אוֹכְלֵי שֶׁל הַבָּשָׂר", דּוּוּחַ פִּלְסוֹפִי).
 רָאִיתִי אֵיךְ רֹאשָׁם נוֹעֵץ חֲנִית
 בְּזִמָּן. אֶפְשָׁר לֹמֵר שֶׁהִתְעַלְסָתִי.
 כִּי אֵין לִי שֵׁם אַחֵר לְהִתְעַלּוֹת
 הַנֶּפֶשׁ שֶׁיִּדְעָתִי שֵׁם. חוּשִׁים
 פָּרְצוּ בְּגוֹף הַחַי דְּרִכֵּי מְלוּט – – –
 וַחֲשֵׁתִי אֶת נַפְשָׁם שֶׁל הַבְּרוּשִׁים.

High up in the sky, where the air nearly
freezes,
A crucified Christian moon brightly stages
Its omens, while nailed to the scar of the
breezes,

The whip of the eyes or the haft of the ages.

To think I'm still standing there, watching it,
gawking,

To think that the earth carries me in its
vessel

Without any envy, without ever talking
To me, while I'm pounding its flesh with my
pestle

Of feet, and regarding the moon as a sort of
A brother, as something or someone
fraternal –

That cold one my parents, the heavens,
aborted,

And it alone is eternal.

תלוי ועומד באויר הפתוח,
ירח נוצרי מעמיד סימנים.
ירח צלוב על צלקת הרוח,
על שוט העינים, על קת השנים.

לחשב שאני עוד עומד ובוהה בו,
לחשב שהארץ נושאת אותי בלי
לפצות את שפתייה וכלי לקנא בו,
באיש הכותש את בשרה בעלי

רגליו ומביט בירח כאלו
יש משהו אח בירח, אחי
הקר שהורי השמים הפילו,
והוא לבדו נצחי.

Body Parts

בשרים

*And the Jews sold the rose of
circumcision to Pan of the river.*

F. G. Lorca, from Poet in New York

"וְהַיְּהוּדִים מָכְרוּ לְפָאן שֶׁל הַנֶּהָר /
אֶת וֶרְד הַמִּילָה"

פ. ג. לורקה, מתוך "משורר בניו יורק"

- Knock knock knock. טוק טוק טוק.
- Who's at the door? מִי זֶה בָּא?
- It's a man from Nevermore. אִישׁ מִן הָעוֹלָם הַבָּא.
- What's the fate of my remains? מָה יִקְרָה לְכָלִי הַדָּם?
- Bought and sold. I name no names. אֶל תִּקְדִּים אֶת הַמָּקָדָם.

- Knock knock. טוק טוק טוק.
- Who and how? שׁוּב אֶתָּה?
- It's still me, at least for now. לְפָחוֹת לְעֵת עֲתָה.
- What becomes of my bone marrow? מָה יִקְרָה לְעֶצְמוֹת?
- Here today and gone tomorrow. יֵשׁ קוֹנָה. עֹזב שְׁמוֹת.

- Knock knock knock. טוק טוק טוק.
- Who's there? Who is it? מָה עֹכֵשׁ?
- Just a phantom on a visit. רוּחַ. תַּעֲתוּעַ שׁוֹא.
- And my balls? How will they fare? מָה יִקְרָה לְאֲשָׁכִים?
- Everything turns brown down there. בָּעֶפֶר הַכֹּל מִשְׁחִים.

- Knock knock. טוק טוק טוק.
- Please go! ...אֵל תִּבּוֹא!
- Let's maintain the status quo. בּוֹא נִשְׁמֹר עַל סְטָטוּס קוּו.
- And the pupil of my eye? מָה יִקְרָה לְאִישׁוֹנִים?
- It will darken by and by. הֵם יִשְׁחִימוּ רְאשׁוֹנִים.

- Knock knock knock. טוק טוק טוק.
- Who's the knocker? מִי נֹקֵשׁ?
- An admiring stalker. מַחְזֹר עֲקֵשׁ.

The Native Tongue of Love

At midnight, as the midnight calms
The lonely spaces in your palms,
Your eye's almighty, dazzling hue
At last is truly, truly blue.

At midnight, as the midnight starts
To speed the beat of nightly hearts,
With neither word nor brush, I, too,
Submerge myself inside this blue.

Blue like the woods of fall or spring
Blue like blue notes, like writing ink,
Like pounding veins, like bluebirds fly,
The colour of your midnight eye.

Blue like a wave, like the last stage
Of a recovering hemorrhage.
A blue unsung, the native tongue
Of love.

At midnight, any midnight, I
Crawl on, and merely crawling try
To find in lands I never knew
The eye that's truly, truly blue.

At midnight, as your midnight sparks
Fly on and, flying, leave their marks,
A sly old tremble sprouts anew
Between my heart and spleen. It's blue.

Blue like the woods of fall or spring
Blue like blue notes, like writing ink,
Like pounding veins, like bluebirds fly,
The colour of your midnight eye.

Blue like a wave, like the last stage
Of a recovering hemorrhage.
A blue unsung, the native tongue
Of love.

שפת האהבה

ובחצות, ובחצות
כפות ידך מתרצות,
ומבטך הכל-יכול
חוזר סוף-סוף להיות כחל.

ובחצות, ובחצות
דפיקות הלילה מואצות,
ובלי מלה ובלי מכחול
אני שוקע בכחל.

כחל כמו יערות בסתו,
כחל כמו דיו, כחל כמו תו,
כחל כמו וריד וכמו נוצות,
וכמו עיניך בחצות.

כחל כמו גל עמק בים,
כחל כמו סוף של שטף דם,
כחל מפשט, כחל כמו שפת
האהבה.

ובחצות, ובחצות
על פני ערים וארצות
אזחל כל עוד אפשר לזחל,
עד שאגיע לכחל.

ובחצות, ובחצות
אתה מטביע ניצוצות,
ובין הלב לבין הטחול
נובט הרעד הכחל.

כחל כמו יערות בסתו,
כחל כמו דיו, כחל כמו תו,
כחל כמו וריד וכמו נוצות,
וכמו עיניך בחצות.

כחל כמו גל עמק בים,
כחל כמו סוף של שטף דם,
כחל מפשט, כחל כמו שפת
האהבה.